

ฐานข้อมูลเกี่ยวกับศาสนา และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ด้านศาสนา

ลำดับที่	ชื่อ	ที่อยู่
๑	วัดทุ่งหินผุด	หมู่ที่ ๑ ตำบลนาบินหลา อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง
๒	สำนักสงฆ์ทุ่งชน	หมู่ที่ ๖ ตำบลนาบินหลา อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง

ด้านศิลปะการแสดง

ลำดับที่	ชื่อภูมิปัญญา	ชื่อเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
๑	การรำมโนราห์	นายสำเริง กาญจนพรหม	๑๓๕/๑ หมู่ที่ ๕ ตำบลนาบินหลา อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง

ด้านหัตถกรรม

ลำดับที่	ชื่อภูมิปัญญา	ชื่อเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
๑	การสานตะกร้าพลาสติก	นางบุญริน นาทุ่งนุ้ย	๑๓๕ หมู่ที่ ๑ ตำบลนาบินหลา อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง

ด้านอาหาร

ลำดับที่	ชื่อภูมิปัญญา	ชื่อเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
๑	การทำขนมเบซ้า	นางบุญรอง นาทุ่งนุ้ย	๒๑ หมู่ที่ ๔ ตำบลนาบินหลา อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง

ภูมิปัญญาท้องถิ่นตำบลนาบินหลา

การรำมโนราห์

นายสำเริง กาญจนพรหม ๑๓๕/๑ หมู่ที่ ๕ ตำบลนาบินหลา อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง

ความเป็นมา

มโนราห์ เรียกสั้นๆ ว่า โนรา เป็นศิลปะการแสดงพื้นบ้านของภาคใต้ โดยเฉพาะมีทำรำที่อ่อนช้อย สวยงาม บทร้องเป็นกลอนสด ผู้ขับร้องต้องใช้ปฏิภาณไหวพริบ สรรหาคำให้สัมผัสกันได้อย่างฉับไว มีความหมายทั้งบทร้อง ทำรำและเครื่องแต่งกายเครื่องดนตรีประกอบด้วย กลอง ทับคู่ ฉิ่งโหม่ง ปี่ชวา และกรับ ปัจจุบันพัฒนาเอาเครื่องดนตรีสากลเข้าร่วมด้วย แต่เดิมนิยมใช้ผู้ชายล้วนแสดง แต่ปัจจุบันมีผู้หญิงเข้าไปแสดงด้วย

โนรา หรือ มโนห์รา (เขียนเป็น มโนรา หรือ มโนราห์ ก็ได้) เป็นการละเล่นพื้นเมืองที่สืบทอดกันมานานและนิยมกันอย่างแพร่หลายในภาคใต้ เป็นการละเล่นที่มีทั้งการร้อง การรำ บางส่วนเล่นเป็นเรื่องและบางโอกาสมีบางส่วนแสดงตามคติความเชื่อที่เป็นพิธีกรรม โนราเป็นศิลปะพื้นเมืองภาคใต้เรียกว่า โนรา แต่คำว่ามโนราห์ หรือมโนห์รา นั้น เป็นคำที่เกิดขึ้นมาเมื่อสมัยกรุงศรีอยุธยา โดยการนำเอาเรื่องพระสุธน-มโนราห์ มาแสดงเป็นละครชาตรี จึงมีคำเรียกว่ามโนราห์ ส่วนกำเนิดของโนรานั้น สันนิษฐานกันว่าได้รับอิทธิพลจากการร่ายรำของอินเดียโบราณก่อนสมัยศรีวิชัย ที่มาจากพ่อค้าชาวอินเดีย สังเกตได้จากเครื่องดนตรีที่เรียกว่า เบ็ญจสังคีตซึ่งประกอบโหม่ง ฉิ่ง ทับ กลอง ปี่ ใน ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีโนราและทำรำของโนราอีกหลายท่าที่ละม้ายคล้ายคลึงกับการร่ายรำของทางอินเดีย และเริ่มมีโนราเป็นกิจลักษณะขึ้นเมื่อประมาณปีพุทธศักราชที่ ๑๘๒๐ ซึ่งตรงกับสมัยสุโขทัยตอนต้น เชื่อกันว่าโนราเกิดขึ้นครั้งแรกที่หัวเมืองพัทลุง ปัจจุบันคือ ตำบลบางแก้ว จังหวัดพัทลุง แล้วแพร่ขยายไปยังหัวเมืองอื่น ๆ ของภาคใต้ จนไปถึงภาคกลาง และกลายเป็นละครชาตรี และจังหวัดตะลุงที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดนี้โนราเกิดขึ้นในราชสำนักของพัทลุง ซึ่งมีตำนานเล่ากันว่า เจ้าเมืองพัทลุงมีชื่อว่า พระยาสายฟ้าฟาด มีลูกสาวที่ชื่อ ศรีมาลา ซึ่งมีความสามารถในการร่ายรำมาก ได้เกิดตั้งครมโดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน เชื่อกันว่าเป็นท้องกับเทวดา พระยาสายฟ้าฟาดเห็นดังนั้นก็โกรธมาก สั่งให้นางศรีมาลาไปลอยแพในทะเล (คือทะเลสาบสงขลา) และแพได้ไปติดที่เกาะใหญ่ นางศรีมาลาก็ตกใจให้กำเนิดลูกชาย โดยตั้งชื่อว่า เทพสิงหล ซึ่งมีนัยความว่าลูกของเทวดา นางศรีมาลา ได้ฝึกให้เทพสิงหลฝึกการรำ ซึ่งเทพสิงหลก็สามารถรำได้สวยงามมาก และรำมีชื่อเสียงมากที่เกาะใหญ่ จนรู้ไปถึงหูพระยาสายฟ้าฟาด ซึ่งพระยาสายฟ้าฟาดก็ยังไม่รู้ว่าหลานตัวเอง ก็ได้เชิญไปรำในราชสำนัก ฝ่ายนางศรีมาลานั้นก็น้อยเนื้อต่ำใจเมื่อครั้งที่ถูกลอยแพ ก็บอกกับคนที่มาติดต่อกับโนราขณะนี้ว่าจะไปรำได้ แต่ต้องปู่เฒ่าชาวตั้งแต่ริมฝั่งที่ลงจากเรือจนไปถึงตำหนัก พระยาสายฟ้าฟาดก็ตอบตกลง ดังนั้นเทพสิงหลจึงไปรำในราชสำนัก เทพสิงหลรำได้สวยงามมากจนพระยาสายฟ้าฟาดก็ตกตะลึงในความสวยงาม จึงถอดเครื่องทรงที่ทรงอยู่ให้กับเทพสิงหล แล้วบอกว่า "เครื่องแต่งกายกษัตริย์ชุดนี้มอบให้เป็นเครื่องแต่งกายของโนรานับแต่นี้เป็นต้นไป" เทพสิงหลจึงบอกว่าแท้จริงแล้วเป็นหลานของพระยาสายฟ้าฟาด พระยาสายฟ้าฟาดจึงรับโนราไว้ในราชสำนักและให้สิทธิแต่งกายเหมือนกษัตริย์ทุกประการ

เครื่องแต่งกาย

๑. เทริด (อ่านว่า เซิด) เป็นเครื่องประดับศีรษะของตัวนายโรงหรือโนราใหญ่หรือตัวยืนเครื่อง (โบราณไม่นิยมให้นางรำใช้) ทำเป็นรูปมงกุฎอย่างเตี้ย มีกรอบหน้า มีด้ายมงคลประกอบ

๒. เครื่องรูปปิด เครื่องรูปปิดจะร้อยด้วยลูกปัดสีเป็นลายมีดอกดวง ใช้สำหรับสวมลำตัวท่อนบน แทนเสื้อ ประกอบด้วยชิ้นสำคัญ ๕ ชิ้น คือบ่าสำหรับสวมทับบนบ่าซ้าย-ขวา รวม ๒ ชิ้น ปิ้งคอสำหรับสวมห้อยคอหน้า-หลังคล้ายกรองคอหน้า-หลัง รวม ๒ ชิ้น พานกร้อยลูกปัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ใช้พันรอบตัวตรงระดับอก บางถิ่นเรียกว่า "พานโครง" บางถิ่นเรียกว่า "รอบอก" เครื่องลูกปัดดังกล่าวนี้ใช้เหมือนกันทั้งตัวยืนเครื่องและตัวนาง (รำ) แต่มีช่วงหนึ่งที่คณะชาตรีในมณฑลนครศรีธรรมราชใช้อินทรธนู ขั้บทรง (ทับทรง) ปีกหนึ่งแทนเครื่องลูกปัดสำหรับตัวยืนเครื่อง

๓. ปีกนกแอ่น หรือปีกหนึ่ง มักทำด้วยแผ่นเงินเป็นรูปคล้ายนกนางแอ่นกำลังกางปีก ใช้สำหรับโนราใหญ่หรือตัวยืนเครื่อง สวมติดกับสังวาลอยู่ทุกระดับเหนือสะเอวด้านซ้ายและขวา คล้ายดาบทิศของละคร

๔. ขั้บทรง หรือทับทรง หรือตาบสำหรับสวมห้อยไว้ตรงทรงอก นิยมทำด้วยแผ่นเงินเป็นรูปคล้ายขนมเปียกปูนสลักเป็นลวดลาย และอาจฝังเพชรพลอยเป็นดอกดวงหรืออาจร้อยด้วยลูกปัด นิยมใช้เฉพาะตัวโนราใหญ่หรือตัวยืนเครื่อง ตัวนางไม่ใช้ขั้บทรง

๕. ปีก หรือที่ชาวบ้านเรียกว่าหาง หรือหางหงส์ นิยมทำด้วยเขาควายเป็นรูปคล้ายปีกนก ๑ คู่ ซ้าย-ขวาประกบกัน ปลายปีกเชิดงอนขึ้นและผูกรวมกันไว้มีพู่ทำด้วยด้ายสีติดไว้เหนือปลายปีก ใช้ลูกปัดร้อยห้อยเป็นดอกดวงรายตลอดทั้งข้างซ้ายและขวาให้ดูคล้ายขนของนก ใช้สำหรับสวมคาดทับผ่านุงตรงระดับสะเอว ปล่อยปลายปีกยื่นไปด้านหลังคล้ายหางกิ้งกือ

๖. ผ้านุ่ง เป็นผ้ายาวสี่เหลี่ยมผืนผ้า นุ่งทับชายแล้วรั้งไปเหนือไว้ข้างหลัง ปล่อยปลายชายให้ห้อยลงเช่นเดียวกับหางกระเบน เรียกปลายชายที่พับแล้วห้อยลงนี้ว่า "หางหงส์" (แต่ชาวบ้านส่วนมากเรียกว่าหางหงส์) การนุ่งผ้าของโนราจะรั้งสูงและรัดรูปแน่นกว่านุ่งโจมกระเบน

๗. หน้าเพลา เหน็บเพลา หน้าเพลา ก็วาคือสนับเพลาสำหรับสวมแล้วนุ่งผ้าทับ ปลายขาใช้ลูกปัดร้อยทับหรือร้อยทาบ ทำเป็นลวดลายดอกดวง เช่น ลายกรวยเชิง รักร้อย

๘. ผ้าห้อย คือผ้าสีต่าง ๆ ที่คาดห้อยคล้ายชายแครงแต่อาจมีมากกว่า โดยปกติจะใช้ผ้าที่โปร่ง ผ้าบางสีสด แต่ละผืนจะเหน็บห้อยลงทั้งด้านซ้ายและด้านขวาของหน้าผ้า

๙. หน้าผ้า ลักษณะเดียวกับชายไหว ถ้าเป็นของโนราใหญ่หรือนายโรงมักทำด้วยผ้าแล้วร้อยลูกปัดทาบเป็นลวดลาย ที่ทำเป็นผ้า ๓ แถบคล้ายชายไหวล้อมด้วยชายแครงก็มี ถ้าเป็นของนางรำอาจใช้ผ้าพื้นสีต่าง ๆ สำหรับคาดห้อยเช่นเดียวกับชายไหว

๑๐. กำไลต้นแขนและปลายแขน กำไลสวมต้นแขนเพื่อขบรัดกล้ามเนื้อให้ดูทะมัดทะแมงและเพิ่มให้สง่างามยิ่งขึ้น

๑๑. กำไล กำไลของโนรามักทำด้วยทองเหลือง ทำเป็นวงแหวนใช้สวมมือและเท้าข้างละหลายๆ วง เช่น แขนแต่ละข้างอาจสวม ๕-๑๐ วงซ้อนกัน เพื่อเวลาปรับเปลี่ยนท่าจะได้มีเสียงดังเป็นจังหวะเร้าใจยิ่งขึ้น

๑๒. เล็บ เป็นเครื่องสวมนิ้วมือให้ไค้งงามคล้ายเล็บกิ้งกือ กิ้งกือ ทำด้วยทองเหลืองหรือเงิน อาจต่อปลายด้วยหวายที่มีลูกปัดร้อยสอดสีไว้พองาม นิยมสวมมือละ ๔ นิ้ว (ยกเว้นหัวแม่มือ)

๑๓. หน้าพราน เป็นหน้ากากสำหรับตัว "พราน" ซึ่งเป็นตัวตลก ใช้ไม้แกะเป็นรูปใบหน้า ไม่มีส่วนที่เป็นคาง ทำจมูกยื่นยาว ปลายจมูกงุ้มเล็กน้อย เจาะรูตรงส่วนที่เป็นตาดำ ให้ผู้สวมมองเห็นได้ถนัด ทาสีแดงทั้งหมด เว้นแต่ส่วนที่เป็นฟันทำด้วยโลหะสีขาว หรือทาสีขาว หรืออาจลี่ยมฟัน (มีเฉพาะฟันบน) ส่วนบนต่อจากหน้าผากใช้ขนเป็ดหรือขนสีขาวยึดติดทาบไว้ต่างผมหงอก

๑๔. หน้าทาสี เป็นหน้ากากของตัวตลกหญิง ทำเป็นหน้าผู้หญิง มักทาสีขาวหรือสีเนื้อ

องค์ประกอบหลักของการแสดง

๑. การรำโนราแต่ละตัวต้องร่ำอดความชำนาญและความสามารถเฉพาะตน โดยการร่ำสมทำต่างๆ เข้าด้วยกันอย่างต่อเนื่องกลมกลืน แต่ละท่ามีความถูกต้องตามแบบฉบับ มีความคล่องแคล่วชำนาญที่จะเปลี่ยนลีลาให้เข้ากับจังหวะดนตรี และต้องร่ำให้สวยงามอ่อนช้อยหรือกระฉับกระเฉงเหมาะแก่กรณี บางคนอาจอดความสามารถในเชิงร่ำเฉพาะด้าน เช่น การเล่นแขน การทำให้ตัวอ่อน การร่ำท่าพลิกแพลง เป็นต้น

๒. การร้องโนราแต่ละตัวจะต้องอดลีลาการร้องขับบทกลอนในลักษณะต่างๆ เช่น เสียงไพเราะดังชัดเจน จังหวะการร้องขับถูกต้องเร้าใจ มีปฏิภาณในการคิดกลอนรวดเร็ว ได้เนื้อหาดี สัมผัสดี มีความสามารถในการร้องโต้ตอบ แก่คำอย่างฉับพลันและคมคาย เป็นต้น

๓. การทำบท เป็นการอดความสามารถในการตีความหมายของบทร้องเป็นทำรำ ให้คำร้องและท่ารำสัมพันธ์กันต้องดีทำให้พิสดารหลากหลายและครบถ้วน ตามคำร้องทุกถ้อยคำต้องขับบทร้องและตีท่ารำให้ประสมกลมกลืนกับจังหวะและลีลาของดนตรีอย่างเหมาะสมยิ่ง การทำบทจึงเป็นศิลปะสุดยอดของโนรา

๔. การร่ำเฉพาะอย่าง นอกจากโนราแต่ละคนจะต้องมีความสามารถในการรำ การร้อง และการทำบทดังกล่าวแล้ว ยังต้องฝึกการร่ำเฉพาะอย่างให้เกิดความชำนาญเป็นพิเศษด้วย ซึ่งการร่ำเฉพาะอย่างนี้อาจใช้แสดงเฉพาะโอกาส เช่น ร่ำในพิธีไหว้ครู หรือพิธีแต่งพอกผูกผ้าใหญ่ บางอย่างใช้ร่ำเฉพาะเมื่อมีการประชันโรง บางอย่างใช้ในโอกาสรำลงครูหรือโรงครู หรือร่ำแก้บน เป็นต้น การร่ำเฉพาะอย่างมีดังนี้ ๑.ร่ำบทครูสอน ๒.ร่ำบทปฐม ๓.ร่ำเพลงทับเพลงโทน ๔.ร่ำเพลงปี ๕.ร่ำเพลงโค ๖.ร่ำขอเทริด ๗.ร่ำเขียนพรายและเหยียบลูกนาว (เหยียบมะนาว) ๘.ร่ำแทงเข้ ๙.ร่ำคล้องหงส์ ๑๐.ร่ำบทสิบสองหรือร่ำสิบสองบท

๕. การเล่นเป็นเรื่อง โดยปกติโนราไม่เน้นการเล่นเป็นเรื่อง แต่ถ้ามีเวลาแสดงมากพอหลังจากการอดการรำการร้องและการทำบทแล้ว อาจแถมการเล่นเป็นเรื่องให้ดู เพื่อความสนุกสนาน โดยเลือกเรื่องที่รู้ดีกันแล้วบางตอนมาแสดงเลือกเอาแต่ตอนที่ต้องใช้ตัวแสดงน้อย ๆ (๒-๓ คน) ไม่เน้นที่การแต่งตัวตามเรื่อง มักแต่งตามที่แต่งร่ำอยู่แล้ว แล้วสมมติเอาว่าใครเป็นใคร แต่จะเน้นการตลกและการขับบทกลอนแบบโนราให้ได้เนื้อหาตามท้องเรื่อง

การสานตะกร้าพลาสติก

นางบุญริน นาทุ่งนุ้ย ๑๓๕ หมู่ที่ ๑ ตำบลนาบินหลา อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง

ความเป็นมา

สมัยก่อนปู่ ย่า ตา ยาย ได้ทำการจักสานของใช้ในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิต โดยนำวัสดุจากวัสดุธรรมชาติมาใช้ในการจักสาน เช่น ไม้ไผ่ กล้วยา แฝก กก ผือ และอีกหลาย ๆ อย่าง จนก่อให้เกิดงานอาชีพสืบทอดกันมาเป็นภูมิปัญญาสู่ลูกหลานแต่วัสดุ อุปกรณ์จากธรรมชาติเหล่านั้นไม่คงทนเท่าที่ควร ปัจจุบันความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ทำให้มีการดัดแปลงจากอุปกรณ์เหล่านี้ไปเป็นเส้นพลาสติกแทน โดยได้นำเอาเส้นพลาสติกที่มีลักษณะคล้ายดอกแตมีสีสันทดลองที่สวยงามและคงทนมาทำการสาน สภาพปัจจุบันเด็ก และเยาวชน ถูกสภาพสังคมแห่งการบริโภคนิยมเป็นผู้บริโภคมากกว่าเป็นผู้ผลิต จนพัฒนามาเป็นภูมิปัญญาของตำบลนาบินหลาจนถึงปัจจุบัน

อุปกรณ์

๑. เส้นพลาสติก
๒. ลวด (สำหรับขึ้นขอบปากตะกร้า)
๓. สายยางพลาสติก (สำหรับทำหูตะกร้า)
๔. กรรไกร

กระบวนการ/ขั้นตอน

๑. เลือกสายพลาสติกและสีเส้นที่ชอบ เพื่อให้เกิดลวดลายสวยงาม ได้พื้นสีฟ้า (สีสมมติ) กับทำลายเป็นสีเขียว (สีสมมติ)
๒. ตัดเส้นพลาสติกสีฟ้า (สีสมมติ) ยาว ๒๘ นิ้ว จำนวน ๑๔ เส้น (วิธีตัดต้องให้เป็นปลายเฉียงๆ เพื่อต่อการสอดสานกัน และจำนวนเส้นขึ้นอยู่กับขนาดของผลิตภัณฑ์ที่จักสาน)
๓. เริ่มจากวางเส้นพลาสติก ๗ เส้น เรียงให้เสมอกัน เทคนิคคือเอาสมุดหนาๆ มาทับไว้ไม่ให้เส้นพลาสติกเลื่อนไปมา และนำอีก ๗ เส้น มาขัดกันเป็นกากบาท ให้อยู่กึ่งกลางและสลับขึ้นลงบนล่าง และจัดเส้นให้เท่ากัน
๔. นำเส้นข้างใต้เส้น ประมาณเส้นที่ ๓ ที่อยู่ข้างใต้ นำมาสอดและเป็นการล็อคทั้ง ๒ ฝั่ง ซ้าย ขวา และทำการล็อคเช่นเดียวกันทั้งด้านบนและด้านล่าง
๕. พับเส้นทุกเส้น ตามรอยที่เป็นขอบของการสาน เป็นการขึ้นรูปตะกร้า
๖. เริ่มการตัดเส้นสีเขียว (สีสมมติ) เพื่อนำขึ้นรอบทำลายของตะกร้า ใช้ความยาว ๑๘ นิ้ว จำนวน ๑๑ เส้น (วิธีตัดต้องให้เป็นปลายเฉียงๆ เพื่อต่อการสอดสานกัน จำนวนเส้นขึ้นอยู่กับขนาดของผลิตภัณฑ์ที่จักสาน)
๗. จากนั้นนำเส้นสีฟ้า (สีสมมติ) ที่ล็อคไว้ถอดออกมามา เพื่อเป็นการเตรียมเริ่มการสานขึ้นรูป
๘. ทำการขึ้นเส้นสีเขียว (สีสมมติ) มาขัดไปมา ยึดเกณฑ์จากตรงกลางของเส้นทั้งหมดก่อนสลับไปมาเป็นตารางไปเรื่อย ๆ
๙. ชั้นที่ ๒ ดันเส้นให้ชิด ก็สานสลับกันไปเป็นชั้นๆ โดยจะต้องมีการล็อคเส้นเพื่อไม่ให้เลื่อนไปมาเสมอ

๑๐. พอสานไปจนใกล้ขอบก็ทำการเห็บเส้นให้ไปทางเดียวกัน ทิ่มลงไปทางกันตระกร้า เพื่อเตรียมเอาเส้นสีเขียวนำมาทำขอบ

๑๑. เริ่มทำขอบนำเส้นพลาสติกสีเขียว (สีสมมติ) ๒ เส้นประกบกัน แล้ววางทาบบไปกับขอบตระกร้าดึงเส้นสีฟ้า (สีสมมติ) ที่ลื้อคดดึงกลับมา แล้วก็สานทับไปกับขอบเส้นสีเขียว (สีสมมติ) แต่ต้องสลับลายสีไปด้วยเพื่อเป็นการสร้างขอบตระกร้าให้เกิดลวดลาย ทำอย่างนี้ทุกเส้นรอบตระกร้า

๑๒. ขึ้นทำการเก็บชาย ตัดชายให้สั้นพอดีกับการซ่อนลายได้แล้วก็เห็บเก็บเข้าปาด้านใน ทำทุกเส้นเพื่อความเรียบร้อย

๑๓. การทำหู ตัดเส้นพลาสติก ๒ เส้น แล้วนำมาตัดผ่าครึ่ง

๑๔. เพื่อนำไปถัดสานขัดกันไปมานั้นไขว้เส้นพลาสติก ๒ เส้นเข้าหากัน โดยจะเรียงเป็น ๔ เส้น การถัก คือ นำเส้นซ้ายสุดมาไขว้อ้อมไปด้านหลังวกกลับของเส้นที่ ๓ ต่อด้วยนำเส้นขวาสุด นับถอยหลังไปไขว้ด้านหลังวกกลับเส้นที่ ๓ เช่นกัน ทำสลับไปมาอย่างนี้จนสุดปลายพลาสติก

๑๕. นำมาติดหูที่ตัวตะกร้าโดยการรวบเส้นของหูเข้าด้วยกัน แบ่งแยกเป็น ๒ ข้าง แล้วร้อยเข้ากับตัวตะกร้า สานเป็นลวดลาย แล้วทำการเก็บปลายเส้นให้เรียบร้อย สำหรับเป็นหูหิ้ว หรือแขวนก็ได้ หรือนำมาสอดใส่ในสายยางพลาสติก แล้วนำไปติดหูที่ตัวตะกร้าแทนก็ได้

การทำขนมเบซ่า

นางบุญรอง นาทุ่งนัย ๒๑ หมู่ที่ ๔ ตำบลนาบินหลา อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง

ความเป็นมา

ขนมเจาะหู เป็นหนึ่งในขนมที่ใช้ในการจัดหมรับ หรือสำหรับ ในประเพณีสารทเดือนสิบของคนใต้ หรือที่คนคุ้นเคยว่างานทำบุญชิงเปรต โดยในงานบุญเดือนสิบเมืองนครศรีธรรมราชจะเรียกขนมเจาะหูว่า ขนมดีซำ โดยมีความหมายแทนเงินหรือเบี้ย เพราะมีลักษณะคล้ายกับเบี้ยหอย แต่จังหวัดอื่น ๆ ก็จะเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น ขนมเบซ่า และขนมเจาะรู โดยขนมเจาะหูยังมีลักษณะคล้ายกับขนมวงทางภาคเหนืออีกด้วย และในช่วงนี้เองก็เป็นช่วงที่เราจะเริ่มพบเห็นขนมเจาะหูวางขายกันตามภาคใต้ เช่นเดียวกับที่นครศรีธรรมราช ซึ่งมีการจัดงานประเพณีบุญสารทเดือนสิบ และงานกาชาดประจำปี

ส่วนผสม

๑. แป้งข้าวเจ้า ๑ กิโลกรัม
๒. น้ำตาลทรายขาว ๖๐๐ กรัม
๓. น้ำตาลทรายแดงหรือน้ำตาลปี๊บ ๑๐๐ กรัม
๔. น้ำเปล่าประมาณ ๕๐๐ กรัม
๕. เกลือป่น

วิธีการทำ

๑. นวดแล้วหมักไว้อย่างน้อย ๓ ชั่วโมง เพื่อให้แป้งขึ้น
๒. เติมน้ำมันพืชเล็กน้อยก่อนปั้นลงทอดเพื่อไม่ให้ติดมือ
๓. หยิบแป้งมาก้อนเล็ก ๆ วางบนมือ หรือถ้าไม่ชำนาญก็ใช้ใบตองทาน้ำมันช่วยไม่ให้ติดมือ
๔. กดตรงกลางให้เป็นรูเหมือนขนมโดนัท ขนมของฝรั่ง
๕. ใส่ลงในกระทะที่มีน้ำมันร้อนมาก ๆ แล้วขนมจะฟูไม่แห้งแข็ง ถ้าน้ำมันไม่ร้อนขนมจะด้าน ๆ ไม่ฟูร่วน
๖. คนหนึ่งปั้นแป้งใส่ลงไปเรื่อย ๆ อีกคนต้องใช้ไม้เขี่ยพลิกไปมา
๗. เป็นสีน้ำตาลทองแล้วเขี่ยขึ้นวางบนกระชอน แล้วจึงเทลงในกระดาษซับน้ำมัน

